

Ændringsforslag fattes under Et under Forhandling.

**Christiansen:** Det Ændringsforslag, som jeg i Forening med det ærede Medlem for Veile Amts 5te Valgkreds (Sørensen) har tilladt mig at indbringe, gaar som bekendt ud paa, at Lovudkastet indskrænkes til at omfatte Kjøbenhavn alene. Hvorvidt det nu er rigtig, at vi ikke have stillet Forslag om, at Lovforslaget i sin Helhed skulde bortfalde, derom skal jeg ikke udtale nogen bestemt Mening. Anledningen til, at vi have taget det Hensyn til Kjøbenhavn, at Lovforslaget vedblivende skulde gjælde for denne By, er Hensynet til, at de ærede Rigsdagsmænd for Kjøbenhavn, i det Mindste en Del af dem, have sat særdeles Pris paa at beholde Lovudkastet, ligesom jo ogsaa en Del af dem har lagt særdeles megen Vægt paa, at Lovforslaget vedblivende kunde bestaa i sin oprindelige Skikkelse. Det er nu imidlertid vist, at dersom de Herrer Folkethingsmænd for Kjøbenhavn ville stille sig neutralt i dette Spørgsmaal, vil det overveiende Antal af Folkethingsmændene for Landet modsætte sig Lovudkastet, for saa vidt Landet angaar. Hvorvidt jeg i Forbindelse med flere andre ærede Medlemmer skulde finde Anledning til til 3die Behandling at stille Ændringsforslag om Lovforslagets fuldstændige Bortfalden, derom skal jeg ikke nu udtale mig. Det Ændringsforslag, vi have tilladt os at indbringe, er jo som bekendt overensstemmende med det, vi i Fjor stillede til det samme Lovforslag, og som da ved 2den Behandling tiltraadtes af Folkethingets Flertal. De samme Grunde, som da bleve anførte til Forsvar for Ændringsforslaget, fastholde vi i Aar. Det er saaledes vor Overbevisning, at saasnart dette Lovudkast bringes ud af Verden og ikke længere har Udsigt til at vinde Lovskraft, da vil det private Initiativ strax komme i Bevægelse, for saa vidt der er tilstrækkelig Trang dertil. Det kan jo ikke være Nogen, som har Hæve og Marker, ubekendt, at han i saadanne Ildbrandsstilfælde vil være udsat for Tab, og har han ikke Lyst til selv at være sin egen Udforsandør, saa vil han nok vide at sikre sig paa den ene eller den anden Maade. Vedtages derimod Lovudkastet i sin nuværende Skikkelse, er den private Selvhjælp i den Henseende for bestandig standset, indtil Loven tages tilbage igjen. Det er jo ogsaa af de fremkomne Oplysninger godtgjort, at der allerede er et Assuranceelskab, som assurerer eller i det Mindste godtgjør den omhandlede Skade, og flere have erklæret sig villige til at give Erstatning i samme Anledning. Det er Alt, hvad man kan vente efter de bestaaende Forhold, saalænge det nuværende Lovudkast staar paa Dagsordenen. Det er imidlertid ikke den væsentligste Grund, hvorfor jeg modsætter mig Lovudkastet. Den væsentligste Grund er den, at jeg anser det for at hvile paa et uretfærdigt og ubilligt Grundlag, og jeg vil derfor paa det Kraft-

tigste vedblive at virke mod Lovens Gjenneførelse. Jeg er overbevist om, at Lovudkastet, forsaavidt det vinder Lovkraft, vil finde stor Misnøje. — Befolkningen kan godt forstaa, at det er billigt, at det er dem paalagt at møde ved Brandstedet, naar Ildbrand udbryder, og de kunne ogsaa godt forstaa, at Regjeringen har bestemt, paa hvilken Maade Ordenen skal overholdes og Slutnings- og Rebningsarbejdet udføres, men naar Befolkningen har udført dette Arbejde, og de skulle til at betale den derved afstedkomne Skade, saa kunne de ikke forstaa, hvad Grunden er dertil. De kunne f. Ex. ikke forstaa, at, naar de under Rekning og Slutning have benyttet den Brandlidtes Redskaber, og disse under Brugene have taget Skade, at Kommunen da skal betale saadant. Det indeholdes rigtignok heller ikke i Lovforslaget, men det forekommer mig dog at være ligesaa billigt at betale dette, som hvad der ellers skal udredes. Der er f. Ex. heller ikke udtalt Noget i Lovudkastet om et andet Tilfælde. Naar der ved en Ildbrand mangler til Ex. et Spand Heste og Bogne til Vandtransport, og da Ingen er pligtig til at møde med Befordring, saa tager man dem, hvor man kan faae dem. Dersom de nu ved et saadant Brug tage Skade, skal Cieren da lide et saadant Tab? Det siger Lovudkastet Intet om, uagtet jeg ikke kan forstaa rettere, end at det kunde være ligesaa berettiget at faae et saadant Tab erstattet som de Tab, Lovudkastet omhandler. Beboerne ville heller ikke kunne forstaa, at de, naar de f. Ex. medens et Udhús brændte, fik Ordre til at bære Indboet af Stuehuset ud og sætte Gjenstandene ud paa en Kornmark eller i Haven og saa derefter skulde betale det Tab, som er afstedkommet enten paa Marken eller i Haven, fordi Gjenstandene bleve satte der paa Cierens egen Eiendom. Ligesaalidt kunne de forstaa, at de skulle betale, fordi de færdes paa Cierens Mark eller i hans Have under Slutningen. Jeg haaber efter det Udtalte, at de fleste ville indse, at det vilde være urigtigt at paalægge Kommunens Beboere at udrede en saadan Erstatning til Cieren af Brandstedet, som Lovudkastet tilfigter. Jeg skal gaa videre: Lad os f. Ex. tænke os at Staden, der under Slutningen var forvoldt, berører Naboens Mark eller Have. Jeg har selv været i det Tilfælde, at min Gaards Bygninger have været stærkt udsatte for at antændes ved Ild fra min Naboens Gaard; men det er nok muligt, at jeg var lige saa glad over, at den store Mængde Beboere var tilstede, som min Nabo var, uagtet han derved fik sin Hovedbygning frelst, og selv om de paa nogen Maade skulde have berørt min Mark eller Have, og forvoldt mig nogen Tab, vilde jeg paa ingen Maade have fundet mig forurettet derved, men var derimod glad ved under saadanne Forhold at have en saadan Hjælp ved Gaarden. Det er ganske naturligt, at den Mand, hvis Bygning er udsat for Fare, vil finde sig i,